

ת"ד 2620/04/14 - מדינת ישראל נגד טאי גוא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 14-04-2620 מדינת ישראל נ' גוא
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד א. בן אריה
המאשימה

נגד
טאי גוא - ע"י עו"ד כפיר דור ואח'
הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של אי ציות לאור אדם ברמזור, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה, עדיבת מקום התאונה, אי הגשת עדשה לנפגע ואי מסירת פרטים. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ביום 6.2.13 שעה 16.35 לערך רכב מסוں בקריית אונו ברחוב לוי אשכול מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב שלמה המלך (להלן: "הצומת"). הצומת מרמזר ואין חולק כי באותה עת פעלה עת פעלת הרמזורים בזאתה כתקנה. אותה שעה חזה את הכביש, יחד עם הולכי רגל נוספים, בחשות אור יירוק להולכי רגל מר אברהם שקלרסקי (להלן: "הנפגע"). הנאשם נכנס לצומת מוביל לצית לאור האדם בכיוון נסיעתו, פגע בנפגע וגרם לו חבלה. על אף היותו מעורב בתאונה בה נפגע אדם לא הגיע הנאשם לנפגע עצמה, לא מסר לו פרטים ועצב את מקום התאונה.

פרשת הטעיה

2. במסגרת פרשת הטעיה העידו מר אבישי בר מגן שתרגם את הליך חקירת הנאשם במשפטה בין השפות עברית וסינית. כמו כן העידו הנפגע וגב' אלונה צרפתி (להלן: "אלונה") שהייתה עדת ראייה לתאונה וכן החוקר אלדו אלגריסי שגבה עם מר אבישי בר מגן את הودעת הנאשם. הצדדים הסכימו להגשת מסמכים שערוך בוחן התנועה שטיפול במקרה ללא צורך בחקירות עורcum.

פרשת ההגנה

3. בתום פרשת הטעיה הודיע הנאשם באמצעות בא כוחו כי הוא מבקש להימנע מהheid וזהת לאחר שהוסבירה לו המשמעות המשפטית של הימנעות זו.

סיכום ב"כ הנאשם

עמוד 1

4. בסיכוןינו טען ב"כ הנאשם כי מן הדיון לזכותו את הנאשם מן המוחוס לו בכתב האישום וזאת על בסיס הטענות הבאות: ראשית, נטען כי יש לפסול את הودעתה הנאמנה שנגבתה במשטרתיה וזו מטעם כי ההודעה נגבתה בניגוד לחוק סדר הדיון הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב - 2002 (להלן: "החוק") המחייב את חוקר המשטרה לתעד את החקירה בשפטו של הנחקר ובמקרה זה - סינית. כן טען ב"כ הנאשם כי בין עדי התביעה התגלו סתריות כך שאין בהימנענותו הנאשם מלheid במסגרת פרשנת ההגנה כדי לחזק את ה- "אין" שבראיות התביעה.

דין והכרעה

5. לאחר ששלמתי את טענות הצדדים הגעתו לכל מסקנה כי בנסיבותיו של מקרה זה יש להרשיע את הנאשם בכל העבירות המוחוסות לו בכתב האישום. המסקנה מבוססת על כך שבניגוד לטענת ההגנה, הודעתו הנאמנה היא קבילה ונitin לสมור עליה ובוואדי שיש בשתיותו הנאמנה במשטרתיה לחזק את האמור בהודעה זו. כמו כן, גם בהנחה והיה מקום לפסול את ההודעה, ניתן להרשיע את הנאשם על בסיס התשתית הריאיתית שהוצגה במשפט ללא ההודעה, וזאת כחזק ראיות אלה בעצם בחירתו הנאמנה מלheid.

A. קביעות הודעתה הנאמנה במשטרתיה

6. אין מחלוקת כי חקירתו הנאמנה במשטרתיה לא תועדה בשפט החקירה, הינו בסינית (ראו דברי מר בר מגן בע' 5 ש' 2-1 וכן דברי מר אלדו אלגריסי בע' 9 ש' 16-17 לפיהם לאחר החקירה בתיק זה יצא נוהל המחייב תעוזד החקירה בשפה בה נערךת החקירה). האמור הינו בניגוד לטעיף 8 לחוק המחייב תיעוזד באופן זה. אין טענה גם כי החקירה תועודה תיעוד חזותי או קול. נמצא, כי נפל פגם באופן גביה הודעתה הנאמנה במשטרתיה. השאלה הנשאלת בנסיבות אלה היא, כמובן יש בפגם שנפל גביה הודעתה כדי להביא לפסילתה. תשוביتي לשאלת זו היא בשילוב, בנסיבות מקרה זה, כפי שאפרט.

7. עיון בחוק מעלה כי אין בו כל הוראה הקובעת פסילתה של ראייה שנגבתה בניגוד להוראותיו. זאת, בניגוד למשפט, לחוק הגנת הפרטויות תשמ"א - 1981 הקובל (סעיף 32) כי "**חומר שהושג תוך פגעה בפרטויות יהיה פסול לשימוש ראייה במשפט ללא הסכמת הנפגע ...**". במשפטנו, כיצד, לא התקבלה דוקטרינת "פירוט העץ המורעל" (ראו למשל: ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' הatz"ר**, פ"ד ס"א (1) 461 (2006)). לפיכך, ובהיעדר כלל פסילה פסיקתי, לא ניתן לקבוע כי דין הראייה להיפסל. עיון בפסיכיקה - לרבות הפסיכיקה אליה הפנתה ההגנה בסיכוןיה - מלמד כי כלל פסיקה לא גובשUPI שעה לפחות. בע"פ 1746/00 **ברילב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (5) 145 (2001)) נקבע אמן כי "... מקובל علينا כי החובה לרשום הודעות בשפטו של הנחקר היא בעלת חשיבות רבה ואנו רואים בחוואר את התעלמות המשטרת מההנחהה של בית משפט זה, החזרת ונשנית זה שנים, כי יש להקפיד על רישום הודעות בשפט המקור". לצד דברים אלה הוסיף בית המשפט ואמר כי "עד עתה הייתה עמדתו כי גם זה חשש בדבר מהימנות רישומה שלא בשפט המקור, לא נהסס לפסילה ומכל מקום אפשר שלא ניתן לה כל משקל. יתרה מזאת, אם תמשיך המשטרת להתעלם אף מפקודות הקבע ומהנחהוותה שלא בעניין זה יתכן שלא יהיה מנוס בנסיבות המתאים מلتת ביטוי לחומרת הפגם גם על דרך של פסילת ההודעת" (הדגשה הוספה).

מדוברים אלה עולה כי עד עתה לא נוסח כלל פסיקתי לפסילת ראיות שהושגו בניגוד לחוק. בית המשפט העליון קובע כי כאשר נסיבות גביה הודעתה יועל חשש לעניין מהימנות רישומה שלא בשפט המקור עשויה הודעתה צזו להיפסל או שלא ינתן לה כל משקל. עוד אומר בית המשפט העליון כי "בנסיבות המתאים" והיה והמשטרת תמשיך להתעלם מן ההוראות וההנחהוות לעניין זה, עשוי בית המשפט לחתם ביטוי "לחומרת הפגם" שנמצא בדרך של פסילת ההודעת. ודוקן:

גם בית המשפט העליון אינו קובע באופן גורף כי כל הودעה שנגבתה בגין חקוק הינה פסולה מניה וביה מטעם זה. במקרים מתאימים, כאשר מתעורר חשש למהימנות הרישום, יהיה בית המשפט נכוון לפסול את הראיה או להעניק לה משקל אפסי אך בוודאי שלא נקבע בכך כל מקרה ומקורה בו הופרה הוראה בחוק. גם זההרטו של בית המשפט העליון לפיה אם תמשיך המשטרה לגבות הודעות בגין חוק מסויימת על ידי בית המשפט ל"למקרה מתאים" ואין כוונה לישם כלל זה על כלל המקרים בהן הופרה הוראה בחוק. זאת ועוד: מדובר בבית המשפט עולה לכואורה כי פסילת ההודעה במקרה זהה תהווה ביטוי "לחומרת הפגם". למעשה, במקרים בהם נהגה כי לא נפל פגם - חרף הפרת הוראה בחוק - ספק אם יהיה בית המשפט נכוון לאור הממצוטט לעיל לפסול את הראיה.

הלכה למעשה, לא הופניתו ولو למקרה אחד בו נפסלה הודעת הנאשם בשל אי רישומה במשפט החקירה. עיון בפסקה מאוחרת יותר לפסק הדין בעניין **ברילב מלמדת כי בית המשפט העליון**ינו פסל הודעות נאשמים רק בשל כך שלא נכתבו בשפט הנחקר. כך למשל, בע"פ 09/2285 **אללו נ' מדינת ישראל** (מיום 2.5.11) אישר בית המשפט העליון את קביעתו של בית המשפט המקורי לפיה אין מקום לפסילת הודעת הנאשם בשל נרשותה בשפטו מן הטעם ש"אי עמידה בהנחות אלה אינה מובילה מניה וביה לפסילת הראיה". בית המשפט העליון שב וקבע אמן כי על גורמי החקירה להකפיד ולבצע את הוראות החוק אולם באופן נסיבות - سبحان לך ראתה הערכאה הדינית חשש למהימנות הרישום - לא נפסלה הראיה.

8. במקרה זה, לא שוכנעתי כי יש מקום לפסול את הודעת הנאשם או להעניק לה משקל אפסי או אף נמוך. מעדות המתרגם לסינית אבישי בר מגן עולה כי הוא מתרגם מקטועי הדבר את השפה הסינית על בוריה ובדרגה אחת מתחת לזרמה של שפת אם. הוא גם בעל הכשרה אקדמית וניסיון מעשי בשימוש בשפה זו. העד אישר כי תרגם את שאלות החקור לסינית ואת תשובות הנאשם מסוימת לעברית, כאשר טרם שה הנאשם חתום על ההודעה היא הוכראה לו בשפטו - סינית - ורק לאחר מכן חתום הנאשם על ההודעה ולאחר מכן חתום עליה גם העד (ע' 4 ש' 14-18). העד אישר אמן כי אינו משפטן ואינו בקיא בדרישות החוק אולם ציין כי הודעה על זהירות החשוד לפני החקירה מופיעה בתחילת החקירה (ע' 5 ש' 5-6). הנאשם מצדיו נמנע מלאheid ומילא לא טענה כנגד מהימנות ודיקוק רישום הדברים מפיו במסגרת החקירה. בנסיבות אלה בהן לא הקפיד החקור על קיום תיעוד בשפט החקירה אך מנגד לא הוטל ספק ولو גם קל שbulkם ביחס למהימנות ודיקוק מהלך החקירה לרבות תשובות הנאשם, לא מצאתי מקום לקבוע כי הודעת הנאשם אינה קבילה. אני קובע אם כן, כי ההודעה שמסר הנאשם במשטרת היא ראה קבילה.

ב. עדות הנפגע

9. הנפגע העיד כי במועד הרלוונטי חזה את הכביש על מעבר החציה בחסותו אויר יroke להולכי רגל בכיוון החציה יחד עם הולכי רגל נוספים. הרכב הנאשם שהגיע מימיינו פגע בו. לאחר שנפגע, יצא הנאשם מרכבו "קילל משה..." והוא לא השאיר פרטיהם, כשהוא ראה שהולכים לצלם אותו, הוא עזב את המקום ונכנס לרכב... (ע' 5 ש' 13-19). לדברי הנפגע,רכב הנאשם פגע בו בצד שמאי של הרכב (ע' 6 ש' 2-6).

10. במסגרת חקירתו הנגדית הוסיף הנפגע עוד כהנה וכנה פרטיהם בנוגע שנפקדו מהודעתו במשטרת. כך, למשל, אמר הנפגע לראשונה בבית המשפט כי בעקבות הפגיעה נפל על הרכב הנאשם (ע' 6 ש' 14 ו-24), כי ניסה לבلوم את הרכב באמצעות ידיו (ע' 6 ש' 15-16 ו-19, 20), כי הנאשם קילל אותו (ע' 6 ש' 31-32), כי ביקש מה הנאשם פרטים לאחר שהאחרון יצא מהרכב (ע' 6 ש' 39-41 וע' 7 ש' 1-2). לטענתו, בעת מסירת ההודעה לא חשב כי מדובר בפרטים חשובים אך היום הוא סבור כי הם חשובים.

11. אין ספק כי פרטיו העובדה האמורים שצינו לעול לראושונה בבית המשפט מהווים פרטיהם כבושים שלא ניתן הסבר סביר ואמין לככיהם. לפיכך, יש ליתן לגרסתו אלה משקל אפסי. עם זאת, זה עיקר, יתר פרטיו העובדה שלא הוכח כי נכבשו על ידי הנפגע לא נסתרו בחקירה נגדית ואף קיבלו חיזוק הן בגרסתה של בלבד והן מעצם בחירותו של הנאשם לא להעיד במסגרת פרשת ההגנה. כך, גרסת הנפגע כי במועד התאונה חזה את הכבש מעבר חציה בחוסות הנאשם לא נסתרה. לא נסתרה הגרסה כי הנפגע נפגע על ידי רכבו של הנאשם. לא נסתרה גרסת הנפגע כי הנאשם אוירוק - לא נסתרה. לא נסתרה הגרסה כי הנפגע נפגע על ידי רכבו של הנאשם. סבורי כי גרסתו של הנאשם גרסה כבושא - עזב את המקום וכי עשה כן מבלתי להוtier פרטיהם. סבורי כי גרסתו של הנאשם - בחלוקתם שאינם מהווים גרסה כבושא - ראויים לקבלת מלאה המשקל הראייתי מן הטעמים שפירטתי לעיל.

ג. **עדות בלבד**

12. כאמור, מצאת בעדותה של בלבד חיזוק לגרסת הנפגע בהליך זה. הן בלבד והן הנפגע העידו כי הנפגע חזה את מעבר החציה בחוסות האור אוירוק להולכי רגל, כי רכב הנאשם פגע בו, כי הנפגע היה במחצית מעבר החציה לעරף בעת הפגיעה, כי על מעבר החציה חזו אותה עת הולכי רגל נוספים. גרסתה של בלבד מחזקת את גרסת הנפגע לא רק בנוגע לנסיבות קרות התאונה אלא גם במה שאירע אחרת. כך, גרסת הנפגע כי הנאשם לא הוtier פרטיהם עזב את מקום התאונה מקבלת חיזוק בדברי בלבד שאמרה כי לאחר הפגיעה בנפגע הנאשם "המשך לעוד קצת נעצר יצא וחזר לרכב והמשיך לנסוע.." (ע' 9 ש' 28-29). בלבד צינה כי הנאשם "ברח" ממוקם האירוע באופןו שלא היה סיפק בידי הנפגע אף לומר לו כי נפגע ("ש. הוא אמר לנאים נפגעתי. ת. הוא לא יכול להגיד לו") (ע' 11 ש' 2-1). כפי שצין לעיל, אינני מעניק כל משקל לגרסת הנפגע בעדותו בבית המשפט ולפיה ביקש פרטיהם מן הנאשם לאחר שהוא יצא מן הרכב (ע' 6 ש' 39-41 וע' 7 ש' 2-1)

13. ב"כ הנאשם טען בסיכוןיו כי יש להעניק משקל נמוך לגרסתה של בלבד בהיות עדה זו "עדת מעוניינת" בתוצאות ההליך. וכל כך למה? משום שהוכח כי לאחר שאלונה חשה לעזרת הנפגע בעקבות התאונה, היא מסרה לנפגע証言 של אחותה שהיא עוזרת העוסקת בנזקיין.

אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה מטעם כפול:

ראשית, לא הוכח כי בלבד העידה - במשפטה או בבית המשפט - כאשר היה לה אינטרס בתוצאות המשפט. בענייננו, ברור لماذا כי בלבד מסרה את証言 של אחותה על מנת לסייע לנפגע גם - כלכלית - לאחותה. עם זאת, לא הוכח כי בעת שאלונה מסרה את הודעתה במשפטה או בעת שמסרה את עדותה בבית המשפט נוצר בסיס בנסיבות המקירה עבור בלבד להבין כי אם תעיד "לטובת" הנפגע במשפטה ובבית המשפט תהנה מכך אחותה במובן זה שהנפגע שכך את שירותה.

שנית, הלכה היא כי התייחסות בית המשפט לעדות כלשהו - לרבות עדותו של "עד מעוניין" - צריכה להיגזר מהתרשומות שיראה מן העד ונסיבות קונקרטיות. אין לדחות מטעם זה בלבד ראייה כזו על הסף והכל, בסופו של יומם, הוא עניין למסקללה של הראייה (ע"פ 6949/07 **עמרם נ' מדינת ישראל** (מיום 15.6.09)). במקרה שלפני, התרשםתי לחיבור מעדותה של בלבד הודה זו לא נסתה לנפח את האירוע מעבר לממדיו האמתיים והעדיה ככל האפשר, להתרשםות, באשר למה שראו עיניה. על כן יש להוסיף, כי חלוקים מהותיים בעדותה, כפי שציינתי לעיל, קיבלו תמייהה בגרסת הנפגע לאירוע ובהימנעות הנאשם מלהיעיד במסגרת פרשת ההגנה.

לאור כל האמור אני מוצא ליתן עדותה של אלונה את מלא המשקל הראיתי.

.ד. **מסמכיו הבודח**

14. במסגרת מסמכי הבודח שהוגשו בהסכמה שלא באמצעות עורכם הוגש מוצג ת/8 שנערך בעקבות ביקור הבודח במקום התאונה. במצג זה ציין הבודח "צומת מרומר, הכל תקין. אין אוור ירוק משותף".

על רקע התשתית העובדתית כפי שנקבעה על ידי לעיל, נבחן את העבירות המียวחות לנאים בפרשא זו.

ה. **או צוות לאור אודם ברמזור ונוהגה בקלות ראש הגורמת חבלה**

15. לטעמי ניתן לקבוע את אשמתו של הנאים בעבירות אלה וזאת מן הטעמים הבאים: ראשית, הן הנפגע והן אלונה העידו בבית המשפט כי הנפגע חזה את הכביש על מעבר הח齐יה בחסות האור הירוק להולכי רגל בעת שנפגע על ידי רכב הנאים. גרסה זו לא נסתירה. ב"כ הנאים לא כפרו בישיבת ההකראה שנערכה בתיק זה בסעיף 2 לפרק העובדות בכתב האישום ולפיו בעת הרלוונטיות פעולה מערכת הרמזורים בצומת כתקנה. מוצג ת/8 שהתקבל בהסכמה כאמור עולה כי להולכי הרגל ולנהג הרכב אין אוור ירוק משותף. הנאים נמנעו מלהיעיד במסגרת פרשנת ההגנה ובכך חיזק את ראיות התביעה כמפורט לעיל. למעשה, מהhococh מעלה לכל ספק כי הנפגע חזה את מעבר הח齐יה באור ירוק להולכי רגל ומהhococh כי אין אוור ירוק משותף להולכי רגל ורכב הנאים וכי באותה עת פעולה מערכת הרמזורים באופן תקין - המסקנה היחידה המתבקשת לכואורה היא כי רכב הנאים נכנס לצומת בנגדו לאור האודם ברמזור בכיוון נסיעתו ועל כן יש להרשיעו בעבירה של אי צוות לאור אודם ברמזור. מזכיר כי **"הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריאותי, ניסיון החיים והשלל הישר, וכאשר הרכבתן של הראיות הנסיבתיות מובילת ליצירת פזול שלם, ממנו מצטירית מסקנה מפלילה, עובר הנטול לכתפי הנאים, להציג תרחיש חלופי לאוותן ראיות ולעורר ספק סביר באשמו"**. (ע"פ 2132/04 ק"ס נ' מדינת ישראל (מיום 23.6.05). בעניינו, ניתן לקבוע כי הנטול עבר על הנאים אשר לא הציג כל תרחיש - וזאת לא תרחיש סביר - שיעורו ספק בדבר אשמתו.

16. כניסה לצומת בנגדו לאור אודם בכיוון נסיעת הנאים מהוות רשלנות ברף הגבואה זאת בפרט כאשר הנאים מלא פיו מים ואינו מנדב על הסבר ביחס לנסיבות שגרמו לו לבצע את העבירה. לפיקר, ניתן לקבוע כי הנאים בכניסתו לצומת נהג "**בקלות ראש**". נשאלת השאלה האם הנאים גرم לנפגע **"חבלה"**. ב"כ הנאים כפра בגיןמת חבלה לנאים כתוצאה מן התאונה. בכתב השחרור של הנפגע מבית החולמים ת/3 נכתב כי **"אין עדות לממצא חבלתי"** וכי **"אין סימן חבלה חיצוני"**. ודוקן: לא נקבע בת/3 כי הנאים לא נחבלו. פקודת התעבורה ותקנותיה אינם מגדירים "חבלה" מהי ועל כן יש לפנות להוראות סעיף 34cg לחוק העונשין הקובע את תחולת ההגדרות בו "גם על עבירות שלא לפי חוק זה". סעיף 34cd מגדר חבלה כך - **"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים לבין עוברים"**. נשוב לת/3. בפרק האנמאזה נכתב כי הנפגע נחבל **"בפלג גוף ימין - אגן מותן וגב"**. עוד נכתב כי הנפגע סובל **"כעת כאבים בעיקר בגב העליון"** וכן **"רגשות מותנית מימיין"**. כאמור, "חבלה" כוללת בתוכה גם "מכאוב" קבוע או עובר וכן **"ליקוי גופני"** קבוע או עובר. התلونה על כאבים כמפורט לעיל - עליה חוזר הנפגע בעדותו (**"עד שלא הרגשתי כאבים לא הלכתי לביה"**). **הכאבים היו אח"כ** (ע' 7 ש' 1-2) - לא נסתירה. על מנת להסביר ספק כי האמור בת/3 בא בעקבות התאונה ולא, למשל, כפועל יוצא ממצב רפואי ממונו סובל הנפגע ללא קשר לתאונה ציין הנפגע בעדותו - אם כי בהקשר אחר - כי **"עד אז לא היו לי שום בעיות"** (ע' 7 ש' 13). בכל אלה יש כדי ללמד כי הנפגע נחבל כאמור

ב/3 בעקבות פגיעה רכוב הנאשם בו. לפיכך, יש להרשייתו את הנאשם גם בעבירה של נהיגה בנסיבות ראייה הראשית שגרמה לפגיעה.

עדיבת מקום תאונה, אי הgest עזרה ואי מסירת פרטיהם

17. הנגע ואלוניה העידו כי לאחר הפגיעה בנפגע, הנאשם עצר את רכבו ואף יצא ממנו - כפי שניתן ללמידה מתמונות שצילם הנפגע - אך לאחר מכן שב ונכנס לרכב ונסע מן המקום עוד לפני היה ספיק ביד הנאשם לומר לנאשם כי נפגע (ראו עדותה של אלוניה בע' 5 ש' 18-17). תקנה 144 לתקנות התעבורה מטילה על "נהג רכב המעורב בתאונה" שכחצאה ממנו נגד או "נפגע" לעצור מיד את רכבו ולא להזיזו אלא לצורך הגשת סיוע לנפגע או לפי הרשאה של שוטר. במקרה שלפני, ברור מן העדויות הנ"ל כי הנאשם הפר חובה זו בפרק שסמן לעצירת הרכב, שב ונסע בדרך ללא שקיביל רשות לעשות כן.

18. מדיעות אלוניה והנפגע עולה כי הנאשם פגע ברכבו בגופו של הנפגע. מעודותה של אלוניה - בה אני נתונים כאמור אימון - עולה כי הנפגע כלל לא הספיק לומר לנאשם כי נפגע שכן הלה נכנס לרכבו ונסע מן המקום. כן ראו לעניין זה גרסת הנפגע ("הוא לא השאיר פרטיהם, כשהוא ראה שהולכים לצלם אותו הוא עוזב את המקום ונכנס לרכב...") (ע' 5 ש' 18-17). מדיעות אלה עולה כי הנאשם לא נותר בזירה על מנת לבדוק או לאמוד את תוצאות התאונה, להזעיק את המשטרה או מד"א - ככל שהיא בפרק צורך - ולהישאר במקום עד להגעתם לזירה. כאמור, הנאשם לא העיד וממליא לא מסר כל גרסה נוגדת לדברים אלה. לפיכך, אני סבור כי יש להרשייתו את הנאשם גם בעבירה של אי הgest עזרה לנפגע.

19. מדיעות הנפגע ואלוניה עולה גם כי הנאשם לא טרח להשאיר לנפגע את פרטיו לפני שנסע מן המקום. בנסיבות אלה יש להרשייתו את הנאשם גם בעבירה של אי מסירת פרטיהם.

התוצאה

נוכח כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המি�וחס לנאשם בכתב האישום במידת ההוכחה הנדרשת בפליליים. כפי שציינתי בפתח הכרעת הדיון, לתוצאה זו ניתן היה להגיע - בין היתר בשים לב להימנעות הנאשם מהheid בפרשת ההגנה ומשמעותה הראייתית של הימנעות זו. רק על בסיס העדויות שהונחו לפניי וגם ללא שימוש בהודעתה הנאשם במשטרה, אשר כפי שנקבע לעיל, הינה קבילה. לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 19 אפריל 2015, במעמד הצדדים